

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíckové v právní věci žalobce: **N. T. V.**, zastoupen JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **T. L. N.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 7. 2019, č. j. 17 A 82/2019 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 1. 2019, č. j. KRPK-58660-30/ČJ-2017-190027 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodném období (dále též „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále též „EU“), v délce 2 let.

[2] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 4. 2019 č. j. CPR-8513-2/ČJ-2019-930310-V243, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Shledal, že v daném případě byly naplněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písmena c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce na území ČR vědomě pobýval neoprávněně bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgány provedly dokazování zcela dostačujícím způsobem, neboť zkoumaly všechny relevantní skutečnosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i ve smyslu požadavků judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (ESLP). Soud připustil, že rozhodnutím správního orgánu došlo k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, zároveň však vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutím bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku na straně jedné a zájmem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Důkazy navržené žalobcem krajský soud neprovedl, neboť dospěl k závěru, že nemohou prokázat majetkové a bytové poměry žalobce. Dobu zákazu vstupu na území členských států EU v délce 2 let shledal krajský soud přiměřenou. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek stěžovatele, které pro přehlednost uspořádal následovně. Stěžovatel předně namítl nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí i rozsudku krajského soudu. Dále poukázal na vnitřní rozpornost odůvodnění rozsudku krajského soudu spočívající v tvrzení, že stěžovatel žil se svojí družkou pouze dva měsíce a současném tvrzení, že stěžovatel z území ČR patrně nikdy nevystoupal a žil s družkou od roku 2000 ve společné domácnosti. V dalším okruhu námitek stěžovatel uváděl, že správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života stěžovatele nevzaly v úvahu všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány ani soud nezohlednily hloubku a délku jeho vztahu k družce (osobě zúčastněné na řízení). Realizace vyhoštění by byla hlubokým zásahem do jeho rodinného i soukromého života. V této souvislosti namítl rovněž porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále krajskému soudu vytkl, že neprovedl důkazy navržené při jednání, a to výpis z katastru nemovitostí a daňové přiznání družky stěžovatele (osoby zúčastněné na řízení). Závěrem stěžovatel namítl nepřiměřenost uložené délky vyhoštění. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

pokračování

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na shromážděný spisový materiál.

V.

[6] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

VI.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Předmětem sporu v nyní posuzované věci je existence důvodů pro udělení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písmena c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, resp. přiměřenost takového rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

[10] Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

[11] Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanoví: *Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[12] Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

[13] Z obsahu správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující podstatné skutečnosti.

[14] Stěžovatel se dne 18. 7. 2017 dostavil ke Krajskému ředitelství policie hl. města Prahy s cestovním dokladem bez platného víza. Lustrací bylo zjištěno, že stěžovatel byl veden v evidenci nežádoucích osob od 23. 1. 1997 do 12. 5. 1999. Dále bylo zjištěno, že stěžovatel požádal o udělení azylu (azylové řízení bylo vedeno od 5. 1. 2001 do 17. 1. 2002), azyl mu udělen nebyl.

[15] Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 18. 7. 2017 stěžovatel uvedl, že do ČR přicestoval v květnu 2017 za družkou L. N. T., a to z Ukrajiny za pomoci převaděčů mimo hraniční přechod. S partnerkou se seznámili v roce 2000 v zařízení pro azylanty v České republice, poté byli v kontaktu přes telefon a internet. Stěžovatel je svobodný a bezdětný, nemá žádné zdravotní problémy ani omezení. V roce 1997 byl vyhoštěn z České republiky na 2 roky a vycestoval zpět do Vietnamu, v roce 2000 se do ČR vrátil na polské vízum. Po neúspěšné žádosti o azyl v roce 2002 vycestoval zpět do Vietnamu. Sdělil, že se v současné době zdržuje u své družky, které pomáhá s obchodem s textilem. Ve Vietnamu má sourozence, s nimi však není v kontaktu. Nechce odcestovat z České republiky, jelikož plánuje společný život s družkou.

[16] Družka stěžovatele při výpovědi dne 31. 10. 2017 sdělila, že je v rozvodovém řízení. Potvrdila, že se se stěžovatelem poznali v roce 2000 v uprchlickém táboře v ČR a od té doby jsou partneři. Stěžovatel se dle jejího vyjádření do ČR vrátil dne 17. 5. 2017. Uvedla, že spolu plánují společný život, a jakmile bude rozvedená, tak se chtějí se stěžovatelem vzít.

[17] Dne 25. 1. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uložil stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění na dobu dvou 2 let. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel odvoláním, které zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 4. 2019 a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou, kterou zamítl krajský soud shora rekapitulovaným rozsudkem.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti primárně poukazoval na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu i rozhodnutí správních orgánů. Po důkladném posouzení dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jak rozhodnutí správních orgánů, tak i rozsudek krajského soudu odpovídají požadavkům přezkoumatelného správního a soudního rozhodnutí formulovaným v rozsáhlé judikatuře Nejvyššího správního soudu k pojmu nepřezkoumatelnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS). Ostatně z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel obsahu správních rozhodnutí i rozsudku krajského soudu dostatečným způsobem porozuměl. Již ze samotné formulace stěžovatelových kasačních námitek je zřejmé, že se ani on sám nedomnívá, že by rozsudek krajského soudu trpěl nedostatkem důvodů. Jejím skutečným obsahem je nesouhlas se způsobem vypořádání jeho žalobních námitek, nikoliv tvrzení, že by tak soud neučinil. Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[19] Nejvyšší správní soud neshledal v odůvodnění rozsudku ani rozpor, pro který by bylo třeba přistoupit k jeho zrušení. Stěžovatel konkrétně poukazoval na rozpornost

pokračování

tvrzení krajského soudu, že stěžovatel žil se svojí družkou pouze dva měsíce a současném tvrzení, že stěžovatel z území ČR patrně nikdy nevycestoval a žil s družkou od roku 2000 ve společné domácnosti. Jak vyplývá z rozsudku krajského soudu, ten jednoznačně vycházel z toho, že stěžovatel žil se svojí družkou ve společné domácnosti pouhé dva měsíce (od května do července 2017). Krajský soud sice v odstavci 26 napadeného rozsudku poznamenal, že vycestování stěžovatele z území ČR poté, co mu v roce 2002 nebyl udělen azyl, nelze prokázat, a je tedy sporné, zda se stěžovatel v ČR skutečně zdržuje až od května 2017. Tato poznámka však neměla vliv na hodnocení stěžovatelova nelegálního pobytu, kdy krajský soud (stejně jako správní orgány) vycházel z tvrzení stěžovatele, že v ČR pobýval bez oprávnění pouze dva měsíce. V této souvislosti Nejvyšší správní soud dodává, že druhé z uvedených tvrzení použil krajský soud v části rozsudku, kde zmínil pochybnosti správních orgánů ohledně toho, zda stěžovatel v minulosti z ČR skutečně vycestoval, neboť toto vycestování nebylo nijak doloženo.

[20] Stěžovatel dále namítal, že správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho rodinného a soukromého života nevzaly v úvahu všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců.

[21] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34, „*ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, která je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. (...) Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je.*“ V nynějším případě se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, který uvedl, že správní orgány obou stupňů zkoumaly všechny relevantní skutečnosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i ve smyslu požadavků judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Zabývaly se vedle existence tvrzeného rodinného a soukromého života i povahou a závažností dotčeného veřejného zájmu, imigrační historií stěžovatele, délkou pobytu stěžovatele na území ČR, zdravotním stavem stěžovatele a jeho věkem, jakož i dalšími relevantními skutečnostmi ve smyslu judikatury (viz rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci *Üner proti Nizozemsku*, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43 atp.). Důkladně přitom hodnotily i stěžovatelem akcentovaný vztah k jeho družce, resp. přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Hodnotily intenzitu tohoto vztahu, způsob jeho navázání, jeho historii, jakož i další související okolnosti. Správně zejména zdůraznily, že stěžovatel tvrdil, že se do ČR vrátil po patnácti letech (území ČR měl opustit v roce 2002 a vrátit se měl v roce 2017), předtím (po dobu 15 let) s družkou udržoval vztah pouze prostřednictvím telefonu a internetu. Je třeba doplnit, že ve společné domácnosti s družkou na území ČR žil pouhé dva měsíce, přičemž po celou dobu tohoto spoluzití pobýval stěžovatel na území České republiky nelegálně. Děti spolu nemají, v době podání žádosti byla družka stěžovatele vdaná za občana ČR. O žádnou další osobu se společně nestarají. Nutno dodat, že stěžovatel ani neuvedl, který konkrétní aspekt jejich vztahu správní orgány a soud nezohlednily. Z jejich rozhodnutí přitom vyplývá, že se zabývaly všemi tvrzenými aspekty vztahu stěžovatele a jeho družky, jakož i to, které

skutečnosti měly za prokázané ve vztahu k pevnosti a délce rodinného vztahu obou partnerů. Jejich zjištění mají přitom plnou oporu ve správním spisu. Správní orgán (a následně soud) se zabývaly i možností návratu stěžovatele do Vietnamu a zcela případně uvedly, že za situace, kdy stěžovatel žil více než deset let ve Vietnamu, lze předpokládat, že si tam vytvořil dostatečné zázemí. Podrobněji odkazuje soud na odůvodnění správních rozhodnutí a rozsudek krajského soudu, jejichž závěry stran zásahu do soukromého a rodinného života považuje za dostatečné a správné. Nad jejich rámec Nejvyšší správní soud dodává, že společné soužití, resp. rodinný život na území ČR stěžovatel založil v době, kdy na tomto území pobýval nelegálně, musel si tedy být vědom důsledků vyplývajících z jeho nelegálního pobytu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2018, č. j. 3 Azs 176/2017 - 32, ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2 Azs 39/2017 - 36 atp.). Ke skutečnosti, že se stěžovatel provinil „pouhým“ nelegálním pobytem na území ČR, a to v délce dvou měsíců, lze pak uvést, že z judikatury zdejšího soudu vyplývá nutnost vyhoštění cizince i v případě, kdy pobýval na území České republiky nelegálně pouze jeden den (např. rozsudek ze dne 3. 6. 2011, č. j. 5 As 39/2011 - 55). Několikatýdenní či několikaměsíční nelegální pobyt na území ČR pak tím spíše vede k nutnosti uložení správního vyhoštění (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 7 Azs 22/2016 - 21, ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Azs 262/2016 - 36, či ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 Azs 250/2017 - 22). Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i ESLP dále vyplývá, že v situaci, kdy je rodinný život cizince založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že bude jejich rodinný život od počátku nejistý, bude vyhoštění cizince nesouladné čl. 8 Úmluvy, resp. s § 174a zákona o pobytu cizinců, pouze výjimečně. V situaci, kdy stěžovatel sdílel se svou družkou domácnost po dobu pouhých dvou měsíců, bezesporu nelze takovou výjimku shledat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 Azs 58/2016 - 40, či rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09).

[22] S ohledem na obsah správního spisu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s městským soudem, resp. správními orgány i v jejich dalším závěru, že v daném případě zájem státu na tom, aby na jeho území nepobývali cizinci bez platného víza nebo povolení k pobytu převážil nad zájmem stěžovatele na ochraně soukromého a rodinného života. I podle názoru kasačního soudu veřejný zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci bez platného víza nebo povolení k pobytu, který vyplývá z práva státu kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území, v daném případě převážil nad zájmem stěžovatele na ochraně soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, č. j. 4 As 87/2013 - 20, ze dne 25. 1. 2017, 6 Azs 276/2016 - 22, ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4 As 76/2012 - 28). V této souvislosti nelze nezmínit, že v případě stěžovatele se jedná o opakované porušení právních předpisů ČR (viz rozsudek ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 276/2016 - 22).

[23] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem ani v obecné námitce, že došlo k porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod na mezinárodní úrovni garantují ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života. Ta je na úrovni českého práva zaručena § 174a zákona o pobytu cizinců. V nyní

pokračování

posuzovaném případě správní orgány i soud postupovaly v souladu se zákonem a vzaly v úvahu všechny relevantní skutečnosti ve smyslu citovaného ustanovení. Řádně označily i skutečnosti, které měly za prokázané a z nichž vycházely při hodnocení intenzity a povahy stěžovatelova vztahu (viz výše). Tato kritéria posoudily správní orgány jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, přičemž za pomoci principu proporcionality vyvažovaly mezi zájmy stěžovatele a protichůdnými veřejnými zájmy. Totéž lze konstatovat o postupu krajského soudu. Po důkladném posouzení správní orgány ani krajský soud nedospěly k závěru, že správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života stěžovatele, s čímž se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Kasační soud dodává, že pokud účastník řízení uplatní pouze obecnou námitku, je kasační soud oprávněn vypořádat ji rovněž obecně. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti totiž předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, jakož i rozhodnutí Ústavního soudu, např. sp. zn. II. ÚS 460/15 atp.).

[24] Stěžovatel dále vytýkal krajskému soudu, že neprovedl důkazy jím navrhované při ústním jednání. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, není povinností soudu provést všechny navrhované důkazy, je však vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11 atp.). Krajský soud zdůvodnil, z jakého důvodu navrhované důkazy neprovedl. Konstatoval, že navržené důkazy (daňové přiznání osoby zúčastněné na řízení za rok 2018, resp. výpis z katastru nemovitostí ze dne 1. 11. 2017) neprovedl, neboť tyto neprokazují majetkové poměry stěžovatele, ale osoby zúčastněné na řízení, a proto pro přezkum rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele jsou nadbytečné, s čímž se ztotožňuje i zdejší soud. Tyto podklady by samy o sobě nemohly prokázat legálnost pobytu stěžovatele na území České republiky, resp. nepřiměřenost vyhoštění stěžovatele. Z daňového přiznání stěžovatelky, resp. výpisu z katastru nemovitostí nelze dovodit intenzitu vztahu stěžovatele k jeho přítelkyni, na které stěžovatel stavěl nemožnost svého vyhoštění.

[25] Stěžovatel konečně poukazoval na nepřiměřenost stanovené doby vyhoštění. K tomu poukázal na svůj věk a délku vyřízení legálního pobytu na území České republiky.

[26] Nejvyšší správní soud se podobnými námitkami již opakovaně zabýval. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 44, uvedl, že: „otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním

soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. 5 A 139/2002 - 46).“ Obdobně viz i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2017, č. j. 7 Azs 98/2017 - 26, ze dne 27. 7. 2017 č. j. 10 Azs 137/2017 - 27 atp.).

[27] Kasační soud neshledal uloženou dobu vyhoštění nepřiměřenou. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky [viz výše § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 2 let se tak pohybuje pouze ve výši dvou třetin zákonem stanovené maximální doby. Správní orgány přitom řádně odůvodnily, z jakého důvodu uložily vyhoštění v uvedené délce. Správní orgány zejména přihlédly k délce a závažnosti porušení právních předpisů České republiky, resp. k opakovanosti jejich porušení ze strany stěžovatele. Nejvyšší správní soud je názoru, že věk stěžovatele (který je narozen v roce 1969) či obtíže spojené s vyřízením budoucího legálního pobytu za situace opakovaného porušování právních předpisů a s přihlédnutím k výše popsané konkrétní situaci stěžovatele, nevyvolávají nepřiměřenost délky vyhoštění. Nutno dodat, že rozhodnutím o správním vyhoštění nemusí dojít k přetrhání vazeb mezi stěžovatelem a jeho družkou. Společný život mohou realizovat ve Vietnamu, příp. mohou pokračovat v udržování kontaktů přes telefon a sociální sítě, jak tomu bylo po dobu tvrzeného patnáctiletého pobytu žalobce ve Vietnamu před jeho příjezdem do ČR. Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel si s ohledem na dřívější rozhodnutí o vyhoštění musel být vědom důsledků, které jeho protiprávní jednání může vyvolat.

[28] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Zdejší soud se s jejich hodnocením ztotožnil a plně jej přebírá. Z tohoto důvodu nemohl kasační soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

[29] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikován pod č. 173/2004 Sb. NSS).

VII.

[30] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle

pokračování

§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[32] Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plnění povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyly osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti, a proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud přitom v daném případě neshledal existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, ze kterých by bylo namístě osobě zúčastněné na řízení přiznat náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 10. října 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu